

Temetői séták

November az elmúlásra emlékeztet minket, halottak napja alkalmából családunk elhunyt tagjai mellett tisztelettel emlékezünk közösségünk nagyjaira, hogy életük, érdemeik ne merülhessenek feledésbe. **Szilágyi Rita** művészettörténész, a Budapesti Temetkezési Intézet Zrt. idegenvezetője ezzel a szándékkal gyűjtötte kiadványba a budapesti temetőkben nyugvó neves ruszin és kárpátaljai személyek síremlékeit.* A kiadványba származásuktól függetlenül azoknak a neves személyiségeknek sírjáról készült fényképeket és életút-ismertetéseit is felvette, akik a ruszin kultúráért, emberekért és megmaradásukért tevékenykedtek. A szerző magyar nyelvű ismertetését **dr. Lyavinecz Marianna**, a Fővárosi Ruszin Nemzetiségi Önkormányzat elnöke fordította ruszinra. Az összeállítás még nem teljes, a gyűjtés folytatódik, aminek eredményét egy következő kiadványban teszik majd közzé. A szerző már több alkalommal szervezett a ruszin önkormányzat részére látogatást a fővárosi Fiumei Úti Sírkertbe, a Farkasréti, az Óbudai, a Rákospalotai temetőbe, a Rákoskeresztúri új köztemetőbe, valamint a Farkasréti és Kozma utcai zsidó temetőbe. A kiadványt a Hodinka Antal Országos Ruszin Értelmiségi Egyesület, a Fővárosi és Terézvárosi Ruszin Nemzetiségi Önkormányzat rendezésében, néhány leszármazott jelenlétében mutatták be. Az összeállításból adunk közre részleteket.

Fiumei Úti Sírkert

Hodinka Antal (1864-1946)

történettudós, egyetemi tanár, akadémikus
24. parcella, 1. sor, 47. szám

Az egyik, ha nem a legnagyobb tartott ruszin tudós, történész, a Magyar Tudományos Akadémia tagja. Lodomér községben (Zemplén vármegye), görögkatolikus papi családban született, Ungváron érettségizett, és eredetileg maga is papi hivatásra készült. Végül a tudományos pályát választotta, és a ruszinság legsikeresebb és legsokoldalúbb kutatója, a kárpátaljai és magyarországi ruszinok büszkesége, napjainkig ható példaképe lett. Nevét viseli az *Országos Ruszin Értelmiségi Egyesület*, az MTA kárpátaljai, beregszászi *Nyelvészeti Kutatóközpontja*, a *Ruszin Tudományos Intézet* Budapesten, a róla elnevezett díj – és még hosszan folytathatnánk a sort.

A budapesti tudományegyetemen szláv filológiából, magyar történetből és oklevéltanból doktorált, miközben teológusi végzettséget is szerzett. Fiatal történészként – még az Osztrák-Magyar Monarchia idején – Bécsben dolgozott levéltárosként és könyvtárosként, így alkalma volt tanulmányozni és feldolgozni a magyarországi szláv népcsoportok, elsősorban a ruszinság történetére vonatkozó ottani forrásokat.

1916-tól a frissen felállított pozsonyi *Erzsébet Tudományegyetem* professzora lett. Trianon után az egyik fő mozgatóereje volt a pozsonyi egyetem „költöztetésének”, majd Pécsen való újjászervezésének. (Ahelyett, hogy elfogadta volna a számára felajánlott katedrát Prágában...) A pécsi egyetemen több mint egy évtizedig ő vezette az *Egyetemes történeti tanszéket*, az 1920-as években a *Bölcsészeti Kar* dékáni, majd az 1932-1933-as tanévben az egész egyetem rektori tisztségét is betöltötte. A Kárpátaljáról érkezett vagy ruszin gyökerű hallgatók különösen, mindig és minden gondjukban számíthattak a segítségére.

Véglegesen csak nyugdíjba vonulása után, 1934-ben költözött Budapestre. A terézvárosi Benczúr utcában lakott, a Buchwald vas- és fémbútorgyár egykori bérpalotájának egyik lakásában. Az épületet a ruszin szervezetek emléktáblával jelölték meg.

Amit ma tudunk a ruszinság történetéről, annak a gyökerei szinte mind Hodinka Antal kutatásaiból erednek. Gazdag munkássága felöleli a ruszinok egyháztörténetét, néprajzát, folklóráját, nyelvét. Másfelől pedig őt tartják az egész modern magyar szlavisztika első kimagasló, úttörő alakjának.

Tudományos munkásságának fő területeit a magyar történelem délszláv és orosz vonatkozásai, a szláv–magyar történeti és nyelvi kapcsolatok, illetve a ruszinok (ruténok) története, néprajza és nyelve jelen-

* Szilágyi Rita: Temetői séták – Budapesti temetők, neves ruszin és kárpátaljai személyek sírjai. Terézvárosi Ruszin Önkormányzat, Budapest, 2021.

tették. Nagy munkája, a ruszinság történetének összefoglalása ugyan nem készült el – csak egy kisebb terjedelmű munkája jelent meg erről 1923-ban –, de neki köszönhető a munkácsi görög katolikus püspökség nagyszabású története és oklevéltára, ami voltaképpen magában foglalja a ruszinok egész egyházi történetét. Ruszin történeti, néprajzi és nyelvészeti témákban összesen tizenhárom kötete jelent meg. [...]

A *Magyar Tudományos Akadémia* 1910-ben levelező, 1933-ban rendes tagjává választotta. 1941 és 1944 között a térségben tudományos akadémiai szerepet is betöltő *Kárpátaljai Tudományos Társaság* elnöke volt.

A ma látható, portrészobros sírmléket (*Kamasz István* szobrászművész alkotásával) a ruszin önkormányzatok és szervezetek állíttatták. Hodinka Antal születésének és elhunytának évfordulóin rendszeres koszorúzásokat és megemlékezéseket tartanak itt.

2021-ben a tudós elhunytának hetvenötödik évfordulójára nagyszabású konferenciával és más rendezvényekkel emlékeztek.

Lyavinecz Antal (1934-2018) orvos-professzor
58. parcella, 16. szám

Lyavinecz Antal 1934. június 12-én született az akkor Csehszlovákiához tartozó Kárpátalja Volóc nevű településén *Lyavinecz István*, a helyi iskolaigazgató és *Andráskó Ilona* családjának kilencedik gyermekeként. A munkácsi középiskola befejezése után 1951-ben az Ungvári Állami Egyetem orvos fakultására felvételizett, ahol tanulmányait 1957-ben kitüntetéssel zárta. Orvosi tevékenységét a kárpátaljai Berezinka nevű faluban, az ottani körzeti kórház főorvosaként kezdte.

1959 szeptemberében felvették a *Kijevi Orvostovábbképző Intézet* mellkassebészeti és aneszteziológiai tanszék keretén belül működő klinikára. 1960-ban a tanszék aspiránsa lett, és megszerezte az aneszteziológusi szakképesítést. Elméleti és gyakorlati tudását a prágai és pozsonyi klinikákon is bővítette. Az aspirantúra befejezése után kinevezték a Kijevi Orvostovábbképző Intézet aneszteziológiai tanszékének asszisztensévé. Az orvostudomány e szakterületével foglalkozva főképpen a magzat és az újszülöttek aszfiksziájával (tetszhalálával, a légzés, majd a szívműködés kimaradásával járó súlyos légzési zavarával – *a szerk.*) kezdett behatóbban foglalkozni. Ez a téma aztán egész tudományos munkásságát is végigkísérte.

A csernobili katasztrófa idején Lyavinecz Antal egy tudományos társaság létrehozását határozta el, hogy felmérjék, a sugárzás milyen mértékben károsíthatja a magzatok és újszülöttek génállományát. A Nemzetközi Magzatvédelmi Központ megszervezése is az ő ötlete volt. Köztudott, hogy a csernobili katasztrófa következményeinek sok részletét nem hozták azonban nyilvánosságra. Annak ellenére sem, hogy a gyermeklakosság megbetegedéseinek száma rohamosan növekedett. Lyavinecz Antal ezért úgy gondolta, hogy a katasztrófa következményeinek tanulmányozását sikeresen csak Magyarországon tudja folytatni, ahol tizenöt éve már génbank is működött. 1991-ben már professzorként (abban az évben kapta meg ezt a címet) költözött családjával Magyarországra, ahol megalapította és bejegyeztette a Nemzetközi Koliszka-Bölcső Alapítványt. Ez a szervezet a radioaktív sugárzás gyermekek körében kifejtett káros hatása tanulmányozásával és a károsodást szenvedett gyermekek gyógykezelésével foglalkozott. Az Alapítvány szervezte meg 749 sugárfertőzést szenvedett csernobili gyerek magyarországi rehabilitációs kezelését.

Lyavinecz Antalt 2001-ben a Jeruzsálemi Szent Lázár lovagrend tagjává avatták és a Koliszka-Bölcső Alapítványban kifejtett munkássága elismeréséül a Szent Lázár érdemrenddel tüntették ki. [...]

Lyavinecz professzor, bár vegyes nemzetiségű családban született, mindig ruszinnak vallotta magát, és Magyarországra költözve tevékeny szerepet vállalt a ruszinság társadalmi életében. 1998-ban a Ma-

gyarországi Országos Ruszin Önkormányzat képviselője lett. 2003-ban az ő kezdeményezésére alakult meg a Hodinka Antal Országos Ruszin Értelmiségi Egyesület (HORUE), melynek elnöki tisztségét 2014-ig töltötte be. Élete végéig a ruszin történelem, kultúra és népszokások lelkes kutatója volt. 2018. október 7-én hunyt el.

Roskovics Ignác (1854-1915) festőművész

20. parcella, 1. sor, 52. szám

A Budavári Palota és benne a *Szent István-terem* rekonstrukciójával napjainkban újra az érdeklődés homlokterébe került ruszin művész Szalókon (ma: Slavkovce, Szlovákia) született. Édesapja görögkatolikus lelkész, később az ungvári püspöki káptalan nagyprépostja volt.

Fiatalkorát Zemplénben és Kárpátalján töltötte, első mesterei ruszin templomfestők voltak. Beutazta Európát, élt Münchenben, Rómában, sikeres festő volt Budapesten, de gyökereiről, szűkebb hazájáról soha nem feledkezett meg. Gyakran hazalátogatott, ruszinságára haláláig büszke volt, sőt vállalkozott falusi templomok (Alsókálfalva, Szinna, Tiszavasvári stb.) ikonosztáz-képeinek festésére, minimális honoráriumért. Kárpátalján ő volt az első ikonfestő művész, aki aláírásával jelölte a képeit. Vallásos festményein és életképein gyakran ábrázolt ruszin embertípusokat.

Az *Osztrák–Magyar Monarchia írásban és képben* című, huszonegy kötetes, enciklopédikus sorozatban (1886-1901) Roskovics úgy a kivitelezésért felelős művészi bizottságban, mint az illusztrációk elkészítésében részt vett. A Kárpátalját bemutató rész grafikai anyaga nagyrészt az ő alkotása. [...]

A pesti Rózsák terén álló, korábban római katolikus „kistemplomot” 1905-re sikerült a görögkatolikusoknak megszerezniük, és kialakítaniuk benne az *Istenanya oltalma* névre szentelt, első budapesti görögkatolikus parókiát. Roskovics részt vett a templom átalakításában és díszítésében. A Rómába vitt *Patrona Hungariae*-kép egy példánya került a szentélybe, és Roskovics alkotásai az ikonosztáz alapképei is.

A nagyközönség előtt Roskovics az életképeivel lett népszerű, először *Pici piros alma* című festményével (1885), amely egy időben a leggyakrabban reprodukált magyar alkotások közé tartozott.

Hauszmann Alajos tervei nyomán akkoriban építették át és bővítették a budai vár királyi palotáját. A reprezentatív *Szent István-terem* művészi díszítésére Roskovics Ignácot kérték fel. A falakat borító, dúsan faragott és aranyozott faburkolatba kellett az Árpád-házi magyar királyok és szentek képeit elkészíteni. Nem közvetlenül az olajképek kerültek a falborításba, hanem a pécsi Zsolnay-gyárban, iparművészek segítségével elkészített majolika-pirogránit változatuk. Szent Istvánról két többalakos, nagyobb kompozíció is készült, a terem bejáratai fölé. 2021-ben, a Budai Várpalota helyreállítása, a Hauszmann-program keretében elsőként a Szent István-terem teljes újjáépítése történt meg, a Roskovics-Zsolnay képsorozat helyreállításával együtt, amit az eredeti technika felhasználásával, a festmények alapján újra elkészítettek.

Oltárképei a történelmi Magyarország területén, Ukrajnában, Szlovákiában, Romániában és Szerbiában máig megtalálhatók. Roskovics 1899-ben készítette el a *Lechner Ödön* tervezte, kőbányai új *Szent László-templom* belső festészeti díszítését. A pesti *Szent István Bazilikában* a Szent Adalbertnek szentelt mellékoltár elkészítését kapta feladatul. Ez volt az utolsó nagy munkája, amit egyre romló látásával még teljesen be tudott fejezni. A *Józsefvárosi plébániatemplom* restaurálásakor a boltozat ma is látható falfestményeit készítette el. Pályája egyik csúcspontja volt a *kecskeméti Nagytemplom* mennyezet- és falkép-díszítése, amit két-évi megfeszített munkával teljesített. Utolsó éveit teljes elvonultságban töltötte. Síremléke egyszerű obeliszk, a görögkatolikusok hármaskörével.

Farkasréti Temető

Bródy András (1941-2021) festőművész

10/1. parcella, 1. sor, 152. sz.

Sajnos, a legújabb veszteség... Kivételesen az édesapával kell kezdeni. *Idősebb Bródy András* (1895-1946) jogász, lapszerkesztő 1938-ban, a müncheni egyezményt követően – a mindössze néhány napot megért – autonóm Kárpátalja első miniszterelnöke lett. Ezért, és hogy Kárpátalja visszacsatolása után képviselőként részt vett a magyar országgyűlésben, a Vörös Hadsereg bevonulása után, a szovjet hatóságok halálra ítélték és kivégezték. Családját kilakoltatták. (Az egykori Bródy-villában működik jelenleg az ungvári Hungarológiai Központ.)

Ifjabb Bródy András (becenevén: „Diban”) 1941-ben született Ungváron, és ötéves volt, amikor édesapját tragikus módon elveszítette. Életkezete sokban meghatározta sorsának, további éveinek alakulását. A volt miniszterelnök fiát Ungváron se a magyar, se az orosz nyelvű iskolába nem vették fel, ukrán iskolában tanult. Miután az egyetemről eltanácsolták, Szmolenszkben letöltötte hároméves sorkatonai szolgálatát. Leszerelése után végül ott, a szmolenszki egyetemen tanult, ahol angol szakos tanári és képzőművészeti diplomát is szerzett.

Ungváron – neve és családi háttere miatt – tanári állást nem kapott. Volt úszómester, hangmérnök, kirakatrendező, éttermi zenész. Mindközben folyamatosan igyekezett elérni a hatóságoknál ártatlanul kivégzett édesapja rehabilitációját. (Erre csak 1991-ben került sor.) Évtizedek teltek el így, végül 1990-ben áttelepült Magyarországra. Kezdetben a pesti belvárosban rajzolt és festett utcai portrékat, karikatúrákat, majd nyaranta Párizsban, Genfben, Barcelonában és a Kanári-szigetek turistaközpontjaiban tette ugyanezt. Közben már „rendes” festményeket is készített, és elindultak a kiállításai is, kezdett ismert és elismert művész lenni itthon és külföldön.

A 2000-es évek elején végleg visszatért Budapestre, és a ruszin szervezetek segítségével komolyabban foglalkozhatott festéssel. Tárlatokon, jótékonyági rendezvényeken vett részt, képzőművészeti tanfolyamokat tartott gyerekeknek. Művészetében, portréin a ruszin hagyományok ötvöződnek a nyugat-európai expresszionizmussal. Erőteljes színvilág jellemzi a képeit, amelyeken alkotójuk időnként az absztrakt formanyelv irányába is tesz kísérleteket.

Bródy András festőművész és angoltanár 2021. június 25-én, tíz nappal nyolcvanadik születésnapja után hunyt el. Édesanyjával nyugszik egy sírban.

Sztankay András (1895-1978) görögkatolikus lelkész

Bojár Ivánné Sztankay Ágnes (1933-2016) színművész, restaurátor

16. parcella, 3. sor, 8. szám

Sztankay András a Zemplén vármegyei Csékén (mai neve: Lácacséke) született ruszin családban. Ungvárra járt gimnáziumba, majd teológiára. 1920-ban Máriapócson szentelték a Hajdúdorogi Egyházmegye papjává. Doktori címet a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Hittudományi Karán szerzett 1931-ben, egyháztörténelemből és kánonjogból.

Sátoraljaújhelyen, majd Bodrogolasziban végezte papi szolgálatát. 1932-ben Budapestre került, 1940-ig a Rózsák téri *Istenanya oltalma templomban*, majd 30 éven át, 1970-ben történt nyugalomba vonulásáig Budán, a Fő utcai *Szent Flórián-templomban* volt parókus (főlszentelt pap).

A második világháború idején üldözötteként bújtatott. Az 1950-es években a templom kertjében keresztet állíttatott a háború áldozatainak emlékére. A hatóságok gyakran zaklatták, kétszer vitte el az Államvédelmi Osztály, illetve Hivatal (ÁVO, ÁVH) az Andrassy út (akkor

Sztálin út – a szerk.) 60-ba. Az 1960-as években jelentős szerepe volt a templom műemléki feltárásában és rekonstrukciójában. 1965-ben püspöki kíséreként részt vett a II. Vatikáni zsinaton.

Hét gyermeke közül a két legfiatalabb, *Sztankay István* (1936-2014) és *Sztankay Ágnes* (1933-2016) a színművészeti pályát választotta.

A családi sírban nyugszik legkisebb leánya, **Bojár Ivánné Sztankay Ágnes**, aki Színművészként kezdte pályáját, első férje kollégája, *Kibédi Ervin* volt. Később műtárgy-restaurátori képesítést szerzett, és ezen a területen dolgozott. 2016-ban bekövetkezett elhunytáig a *Terézvárosi Ruszin Nemzetiségi Önkormányzat* képviselője volt.

Sztankay István (1936-2014) színművész, A Nemzet Színésze
25. (művész-) parcella, 4. sor, 43. szám

Édesapja *Sztankay András* görögkatolikus parókus. István már gyermekkorában érdeklődött a színpad iránt, *Rózsahegyi Kálmán* színiiskolájába járt.

1954-ben érettségizett, majd három alkalommal felvételizett a *Színház- és Filmművészeti Főiskolára*, de származása miatt előbb háromszor is elutasították, majd 1957-ben felvették.

1961-től Miskolcon játszott, 1963-tól 1974-ig pedig a *Nemzeti Színház* tagja volt. Az évtől a *Madách Színház* társulatához tartozott, az 1990-es években pedig a *József Attila Színház* művésze volt, egészen nyugállományba vonulásáig. Emlékezetes alakításai közé tartoztak például *Molnár Ferenc Liliom*, *Molière Tartuffe*, *Heltai Jenő A néma levente* című színművének címszerepei.

A *Hattyúdal* című film (1963), majd főleg az 1960-as évek végén vetített televíziós sorozat, a *Bors* hozták meg számára az ismertséget, az ország egyik legnépszerűbb magyar színművésze lett. Később legendás színpadi párost alkotott *Schütz Ilával*. *Bernard Slade Jövőre, veled*, ugyanitt című vígjátékában ötszázszor léptek fel együtt. Sok filmben szinkronizált, az ő hangján, egyéni és jellegzetesen kellemes orgánumán szólalt meg magyarul például *Jean-Paul Belmondo* és *Tony Curtis* is.

2012-ben lett *A Nemzet Színésze*. Emléktáblája a XII. kerület Városmajor utcában van, a ház falán, ahol harminc évig lakott. Lánya *Sztankay Orsolya* színművész, fia *Sztankay Ádám* újságíró.

Síremléke egy érdekes, zöldes színben játszó rusztikus kőtömb, melyet a család választott sok utánajárással.

Óbudai Temető

Baleczky Emil (1919-1981) szlavista filológus, nyelvész
Baleczky Annamária (1947-2018) újságíró, tévébemondó
30. parcella, 7. sor, 29. szám

A későbbi kiváló szlavista tudós 1919-ben született a kárpátaljai Zúgó településen, az akkori Bereg vármegyében. Ifjúkorában Szentmiklóson és Munkácson ruszin nyelvű verseket is írt korabeli lapokba. Előbb Prágában, majd Kárpátalja visszacsatolása után Budapesten végezte az egyetem bölcsészkarát.

1945 után a *Magyar Rádió*nál dolgozott. Hosszú ideig az *Eötvös Loránd Tudományegyetem Orosz Nyelvészeti Tanszékének* docense, majd – az egyetemi átszervezések után – 1965-től egészen 1981-ben bekövetkezett haláláig a *Bölcsészettudományi Kar Orosz Filológiai Tanszékének* tanszékvezető egyetemi tanára volt.

A szláv nyelvek filológiájával, az orosz és ruszin nyelvek magyar nyelvvel való érintkezéseivel és az ezekkel összefüggő kulturális, művelődéstörténeti kapcsolatok történetével, valamint a szláv nyelvek oktatásának módszertanával foglalkozott. Számos nyelv gyakorlati

ismerete mellett elmélyült klasszika-filológiai és szláv nyelvtörténeti tanulmányai kiváló etimológussá és a történeti-összehasonlító nyelvészet szaktekintélyévé tették. Különböző szláv nyelvek egyetemi jegyzetei mellett ő készítette el az *Ószláv nyelv* tankönyvét is 1968-ban. Tanulmányozta a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei ruszin település, Komlóska és környékének nyelvjárását. Műfordítóként elsősorban magyar klasszikus költők, köztük Petőfi Sándor és Ady Endre verseit tolmácsolta ruszin nyelven.

2019-ben a ruszin nemzetiségi önkormányzatok a tudós születésének századik évfordulóján a *Baleczky Emil – nyelvész, költő, tanár* című kötettel, Beregszászban pedig tudományos szeminárium rendezésével tisztelegtek az emléke előtt. Napvilágot látott Baleczky Emil ifjúkori verseinek gyűjteménye is, az eredeti ruszin nyelven és magyar fordításban.

A Baleczky család közismert és népszerű tagja volt a professzor lánya, **Baleczky Annamária** (1947-2018) televíziós bemondó és újságíró. A Magyar Televízió „nagy korszakában”, huszonöt éven át volt jelen – az egyik legnépszerűbb tévébemondóként – a képernyőn. A televíziózás átalakulása miatt a bemondók a 2000-es évek elején eltűntek a magyar televíziózásból. Baleczky Annamária pályafutása is derékba tört, haláláig visszavonultan élt.

A Baleczky család sírját a ruszin önkormányzatok és szervezetek gyakran látogatják, és megemlékezéseket, koszorúzásokat szerveznek a síremléknél.

Rákospalotai Temető

Stumpf Benedek András (S. Benedek András) (1947-2009)

író, költő, irodalom- és művelődéstörténész

62. parcella, 7. sor, 52. urnasír

Munkácson született, édesapja baptista lelkész. 1949-ben a szovjet katonai hatóságok harminchatórás határidővel a családot kiutasították a városból, és lakásukat elkobozták. Beregszászra költöztek.

1965-től S. Benedek András az ungvári egyetem hallgatója, az akkori indult magyartanári szakon szerzett diplomát. 1970-ben a magyarországi, szegedi *Tiszatáj* folyóiratban megjelent Kovács Vilmossal közösen írt tanulmánya *Magyar irodalom Kárpát-Ukrajnában* címmel. Ez a publikáció – a szovjethatalom reakciói miatt – gyakorlatilag megtörte S. Benedek András kárpátaljai irodalmi pályafutását. Behívták katonának, leszerelése után csak kertészként tudott elhelyezkedni, de dolgozott utazó fényképészként is. 1976-ban áttelepült Magyarországra.

Budapesten a *Széchenyi Könyvtárban*, majd 1979-től a *Gorkij Könyvtárban* (ma: Országos Idegennyelvű Könyvtár) dolgozott, ahol aztán a nemzetiségi osztály vezetője lett. 2002-től az *Együtt* folyóirat új foylamának főmunkatársa. Tudományos és ismeretterjesztő műveiben művelődéstörténettel, elsősorban a kárpátaljai magyar és ruszin kultúrával, irodalommal, néprajzzal és történelemmel foglalkozott. A kárpátaljai ruszinokról külön kötetet írt. *A gens fidelissima: a ruszinok* című munkája 2001-ben, az Egyesült Államokban, Buffalóban és Kanadában, Torontóban jelent meg mielőtt 2003-ban a budapesti Belvárosi Ruszin Önkormányzat kiadásában magyarul is olvashatóvá vált. Számos verseskötetet publikált.

